

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 171/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
o.1. Fakty uznane za udowodnione			
	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	P. K. (1)	I. w bliżej nieustalonym okresie, jednak nie wcześniej, niż od bliżej nieustalonego dnia listopada 2017 roku i nie później, niż do dnia 19 grudnia 2018 roku w W. uporczywie nękała syndyka masy upadłościowej - K.	

		<p>N. poprzez kierowanie do w/w obraźliwej korespondencji elektronicznej, papierowej i wysyłanie wiadomości SMS oraz wykonywanie połączeń telefonicznych pomimo wyraźnego wezwania do zaprzestania powyższego, co wzbudziło u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotne naruszenie jej prywatności,</p> <p>tj. czyn z art. 190a §1 kk</p> <p>II. w dniach 26-27.10.2018r. w wiadomościach email, kierowanych na służbowy adres pocztowy Sędziego Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy M. C. znieważała w/w wymienioną słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, działając tym samym pod nieobecność pokrzywdzonej, lecz w zamiarze, by zniewaga do niej dotarła,</p> <p>tj. czyn z art. 216 §1 kk</p>
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	
<p>Sąd ustalił następujący stan faktyczny:</p> <p>Postanowieniem z dn. 03.12.2015r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy ogłosił upadłość oskarżonej P. K. (2), wyznaczając jako syndyka</p>	<p>Powołany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:</p> <p>- zeznania świadków:</p> <ul style="list-style-type: none"> • K. N. (k. 69v, 92v-93), • M. C. (k. 120-121), 	

K. N.. Następnie sprawa została skierowana do referatu SSR Moniki Mysiakowskiej-Chojna; sędzią-komisarzem zaś została SSR Aleksandra Ziółkowska-Majkowska.

Oskarżona kierowała wobec K. N. wystąpienia telefonicznie oraz mailowe w tym wysłała wiadomości email w dn.:

- 20.11.2017r. godz. 21:14 (k. 15) i 13:02 (k. 16)

- 8.12.2017r. (k. 17)

- 3.2.2018r. (k. 40)

- 4.2.2018 (k. 17)

oraz wysłała łącznie 10 wiadomości sms w związku z czym K. N. w dn. 4.02.2018r. zwróciła się do oskarżonej o zaprzestanie nękania jej (k. 55). Pomimo to oskarżona w dalszym ciągu kierowała do K. N. pisma, maile, wiadomości sms, w których zarzucała pokrzywdzonej działanie na jej szkodę, żądała nadesłania polisy ubezpieczeniowej, zarzucała przywłaszczenie pieniędzy, a także używała wobec niej wyzwisk. M. takie noszą daty:

- 5.2.2018r. (k. 34)

- 9.2.2018r. (k.169)

- 10.2.2018r. (k. 170)

- 14.2.2018r. godz. 10:03 (k. 28) i 23:38 (k. 181)

• B. J. (k. 240v-241),

• G. W. (k. 243v-244)

- zawiadomienie z zał. (k. 1-64, 103-111)

- wydruki (k. 94-102, 246-247, 250, 253-254, 910-912, 917-924)

- protokół oględzin z zał. (k. 127-239)

- pismo Prezesa Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z zał. (k. 256-892)

- pismo oskarżonej (k. 900-903)

- opinia sądowo-psychiatryczna (k. 997-1000, 1026-1031)

- opinia sądowo-psychologiczna (k. 1026-1029)

- częściowo wyjaśnienia oskarżonej (k. 897v-898, 1137)

- 15.2.2018r. godz. 12:21 (k. 29), 9:47 (k. 42) i 8:21 (k. 43)

- 19.2.2018r. godz. 17:58 (k. 177v) i 18:50 (k. 44)

- 4.3.2018r. (k. 180)

- 5.3.2018r. godz. 10:16 (k. 173) i 7:08 (k. 478)

- 11.3. (...). (k. 175)

- 12.3.2018r. (k. 174)

- 14.3.2018r. godz. 3:42 (k. 179), 18:39 (k. 184), 15:41 (k. 757), 15:42 (k. 761), 18:39 (771), 18:40 (k. 773) i 16:06 (k. 788)

- 25.3.2018r. godz. 12:48 (k. 48) i 12:52 (k. 756)

- 8.9.2018r. godz. 21:52 (k. 442v) i 22:59 (k. 443v)

- 29.09.2018r. (k. 223)

- 11.10.2018r. (k. 447)

-12.10.2018r. (k. 232)

- 13.10.2018r. (k.233)

- 26.10.2018r. godz. 19:33 (k. 98), 18:04 (k. 99), 16:14 (k. 100), 16:06 (k.101), 10:36 (k. 102)

- 18.12.2018r. (k. 254)

- 19.12.2018r. (k. 253)

Nadto w okresie po dniu 04.02.2018r. oskarżona wysłała do K. N. 23 wiadomości sms (k. 52-64) oraz usiłowała wykonywać połączenia telefoniczne, w tym 6 razy pod rząd, jak też przesłała pismo z dn. 15.03.2018r. (k.

<p>259v). Daje to łącznie 60 prób kontaktu po wyraźnym żądaniu K. N., by powyższego zaprzestać, łącznie zaś 75 na łączny okres blisko 1 roku.</p> <p>Dodatkowo w dn. 26 i 27.10.2018r. oskarżona skierowała do SSR Moniki Mysiakowskiej-Chojna, na służbowy adres skrzynki email, wiadomości, w których określiła w/w wymienioną słowami „psychopatka”, „kłamiwa szmata”, „faszystka”, „darmozjad”, „debil” i „złodziej”.</p>		
<p>0.1. Fakty uznane za nieudowodnione</p>		
	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	
<p>2. OCena DOWOdów</p>		
<p>0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>		
<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>zeznania świadków:</p> <ul style="list-style-type: none"> • K. N. (k. 69v, 92v-93), 	<p>Sąd obdarzył powołane zeznania wiarą w całości – Sąd miał na</p>	

<ul style="list-style-type: none"> • M. C. (k. 120-121), • B. J. (k. 240v-241), • G. W. (k. 243v-244) 	<p>uwadze, że świadkowie są dla oskarżonej osobami obcymi, z tych też przyczyn w ocenie Sądu nie mieliby oni żadnego interesu w tym, by w sprawie niniejszej złożyć zeznania niezgodne z prawdą. Dodatkowo zeznania świadków znajdują potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach, w tym aktach postępowania X Gup 604/15, która to zbieżność nie wystąpiłaby, gdyby zeznania świadków nie opisywały prawdziwego przebiegu wydarzeń. Z tych też przyczyn Sąd nie znalazł podstaw, by zeznaniom, tym odmówić wiary.</p>	
<ul style="list-style-type: none"> - zawiadomienie z zał. (k. 1-64, 103-111) - wydruki (k. 94-102, 246-247, 250, 253-254, 910-912, 917-924) - protokół oględzin z zał. (k. 127-239) - pismo Prezesa Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z zał. (k. 256-892) - pismo oskarżonej (k. 900-903) 	<p>Powołane dowody zostały zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do przepisów regulujących ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p>	
<ul style="list-style-type: none"> - opinia sądowo-psychiatryczna (k. 997-1000, 1026-1031) - opinia sądowo-psychologiczna (k. 1026-1029) 	<p>Sąd uznał za wiarygodną w całości opinię sądowo – psychiatryczną wraz z opinią biegłego psychologa – opinie biegłych są pełne, jasne i pozbawione sprzeczności, a sformułowane w nich</p>	

	<p>wnioski zrozumiałe i znajdujące oparcie w aktualnych wskazaniach wiedzy medycznej. Opinia biegłych lekarzy psychiatrów czyni też zadość wymogom art. 202 §4 kpk. Z opinii tej wynika przy tym jasno, że biegli lekarze psychiatrzy zapoznali się z opinią sądowno-psychologiczną, wskazując w efekcie na nieprawidłową osobowość oskarżonej, który to stan psychiczny oskarżonej pozostał jednak bez wpływu na jej zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Wnioski powyższe jawią się jako w pełni logiczne, gdy zważyć, że u oskarżonej biegli nie rozpoznali choroby psychicznej, uszkodzenia OUN ani też upośledzenia umysłowego.</p>	
wyjaśnienia oskarżonej (k. 897v-898, 1137)	<p>Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonej w zakresie, w jakim wynika z nich, że toczyło się wobec niej postępowania upadłościowe, z toku którego pozostawała ona niezadowolona – wyjaśnienia oskarżonej w powołanym zakresie korespondują z całością pozostałych dowodów w aktach sprawy, z tych też przyczyn Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p>	

<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonej (k. 897v-898, 1137)</p>	<p>Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie, w jakim nie przyznała się ona do popełnienia zarzuconych jej czynów – twierdzeniu powyższemu przeczy wprost treść załączonych do akt sprawy dokumentów. Sąd nie powziął przy tym wątpliwości, że osobą wysyłającą każdorazowo przedmiotowe wiadomości była oskarżona, skoro dotyczą one toczącego się wówczas wobec oskarżonej postępowania upadłościowego i donoszą się wprost do zaistniałych w jego toku faktów.</p>		
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		

Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Zgodnie z art. 190a §1 kk kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, poniżenia lub udręczenia lub istotnie narusza jej prywatność, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.</p> <p>Przepis art. 190a kk wszedł w życie z dniem 6 czerwca 2011r. - głównym przedmiotem jego ochrony jest wolność, zarówno w aspekcie wolności "od czegoś" (od strachu, od nagabywania, od niechcianego towarzystwa innej osoby), jak i wolności "do czegoś" (przede wszystkim do zachowania swojej prywatności). Ubocznym przedmiotem ochrony zdają się tu zdrowie człowieka (psychiczne, fizyczne), jego nietykalność cielesna, nienaruszalność</p>			

korrespondencji itp.
Zgodnie ze stanowiskiem doktryny znamię nękania realizują jedynie te zachowania, które powodują przykrość pokrzywdzonemu, wyrządzają mu krzywdę czy powodują dyskomfort. Niewątpliwie w pojęciu nękania mieści się powtarzalność zachowań sprawcy (a zatem nie wystarczy tu zachowanie jednorazowe).

Przestępstwo to ma charakter materialny; konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia u pokrzywdzonego uzasadnionego okolicznościami poczucia zagrożenia lub istotnego naruszenia jego prywatności. Jest to przestępstwo powszechne i umyślne. Z uwagi na występujące w przepisie znamię uporczywości, które jest zabarwione podmiotowo, należy uznać, że ta część znamion musi być objęta zamiarem bezpośrednim, natomiast nie ma przeszkód, aby znamię skutku (w postaci wzbudzenia u pokrzywdzonego poczucia zagrożenia lub istotnego naruszenia jego prywatności) mogło być objęte zarówno zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym (vide Mozgawa M., Komentarz, Lex 2013).

Zwrot "nękać" oznacza zatem podejmowanie w sposób powtarzalny zachowań, które odbijają się w psychice adresata w negatywny sposób. Negatywny ładunek aktywności sprawcy jest nieodłącznym elementem opisu czynności sprawczej. Odbiór zachowania jako takiego nie odnosi się wyłącznie do oceny subiektywnej pokrzywdzonego, ale obiektywnie posiada taki charakter. (...) będzie więc zbiór zachowań, które obiektywnie będą nosiły cechy postępowania, prowadzącego do udręczenia, trapienia, zastraszenia, zdominowania, oddziaływania na wolę, upokorzenia lub wywoływania innych skutków czy też doznań negatywnych. Nękanie - ze względu na okoliczności, sposób postępowania sprawcy - powinno w sposób obiektywny wywoływać przekonanie, że może się wiązać z realnym niebezpieczeństwem dla ofiary (vide Furman P., Próba analizy konstrukcji ustawowej przestępstwa uporczywego nękania z art. 190a kk. Zagadnienia wybrane, Cz.PKiNP 2012/3/43-78).

Podkreślić należy, że jeśli sprawca kontynuuje swoje postępowanie nadal, pomimo dania sygnału

przez pokrzywdzonego, że jest ono niemile widziane, to chce on naruszyć granicę prywatności wyznaczoną przez pokrzywdzonego (vide op. cit.).

Zachowanie sprawcy nękania może polegać na nawiązaniu, uciążliwego dla pokrzywdzonego, kontaktu – osobistego lub listownego, także przez pocztę elektroniczną - sprawca nękania zazwyczaj oddziałuje na pokrzywdzonego bez kontaktu fizycznego, bez przemocy wobec osoby. W efekcie złośliwe niepokojenie może odbywać się poprzez użycie słowa, gestu, pisma, rysunku lub w inny sposób. Niekiedy zachowanie sprawcy przestępstwa z art. 190a §1 kk może wypełniać znamiona innych czynów zabronionych, jak choćby art. 193 kk, 202 §3 kk, 216 kk, czy 217 kk, jak też 190 §1 kk; zaznaczyć w tym miejscu należy, że w art. 190 §1 kk chodzi o groźbę popełnienia przestępstwa na szkodę wskazanych w tym przepisie osób, natomiast w art. 190a §1 kk – owo poczucie zagrożenia nie ma żadnego wskazanego przez ustawodawcę „kierunku”. Tym samym przestępstwo „nękania” może pozostawać w zbiegu z typami czynów, takimi jak zniewaga, naruszenie nietykalności

cielesnej, zakłócenie miru domowego i wówczas na zasadzie konsumpcji kwalifikacja taka zostanie pochłonięta przez kwalifikację z art. 190a §1 kk (vide op.cit.).

Prawo do prywatności zdefiniowane zostało w rezolucji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy nr 42 z 1970r. jako prawo jednostki do życia swym własnym życiem, układanym według własnej woli, z ograniczeniem do niezbędnego minimum wszelkiej ingerencji zewnętrznej. Dodatkowo jako elementy wchodzące w skład tego pojęcia wskazuje się m.in. wolność od ingerencji, jak też swobodę wchodzenia i utrzymywania kontaktów społecznych. Człowiek jest częścią społeczeństwa, ale nie znaczy to, że odczuwa potrzebę kontaktu z innymi ludźmi zawsze i z jednakową intensywnością - człowiek sam decyduje, czy, kiedy i jak długo chce być otwarty na innych ludzi oraz czy, kiedy i jak długo chce być sam (vide Budyn-Kulik M., Komentarz, Lex 2014). Jak wskazywane jest w doktrynie nie ma nic złego w wysłaniu komuś listu, SMS-a czy złożeniu wizyty, natomiast problem zaczyna się w momencie, gdy np. listów czy SMS-ów pojawia się zdecydowanie za dużo, a ich adresat tego sobie nie życzy (vide

Mozgawa M., Komentarz,
Lex/el 2021.

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że oskarżona działaniem swoim wyczerpała znamiona zarzucanego jej przestępstwa z art. 190a §1 kk.

Całość wiadomości, kierowanych przez oskarżoną do K. N. w okresie objętym przedstawionym oskarżonej zarzutem, nie zawierała jakichkolwiek merytorycznych informacji, lecz miała na celu przekazanie jej niezadowolenia oskarżonej z roli, w jakiej się ona znalazła. Powyższemu nie sposób przypisać intencji innej, jak tylko działania w celu dokuczenia pokrzywdzonej. Nie sposób też pominąć, że K. N. skierowała do oskarżonej żądanie zaprzestania nękania jej, pomimo to oskarżona działania swoje kontynuowała. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż w ocenie Sądu skierowanie takiego żądania nie jest warunkiem koniecznym uznania działania oskarżonej za przestępstwo z art. 190a §1 kk – gdyby bowiem tak było, penalizowane byłoby wyłącznie takie nękanie, które realizowane jest w formie pozwalającej na przekazanie takiego żądania. Tym samym

poza zakresem normy art. 190a §1 kk pozostawałoby nękanie przez osoby o nieznaney tożsamości, np. w formie anonimów czy wiadomości wysyłanych z nieznanych numerów czy adresów email, nieprzyjmujących wiadomości zwrotnych. Tym samym wysłanie przez oskarżoną przed dniem 04.02.2018r. wiadomości sms i wiadomości email, utrzymywanych w agresywnym tonie, pozbawionych merytorycznych treści, nie miało innego celu, jak tylko dokuczenie pokrzywdzonej. Sąd miał na uwadze, że na kolejne pisma oskarżonej były jej udzielane odpowiedzi, tym samym miała ona świadomość zarówno tego, że syndyk nie działa „na jej rzecz” ani nie reprezentuje jej interesów jako pełnomocnik, w końcu zaś – że nie ma ona uprawnień, by syndyka „zwolnić” (k. 44). Oceny powyższej nie zmienia, że oskarżona korespondencję powyższą kierowała do K. N. jako do syndyka, nie zaś na stopie koleżeńskiej, skoro uzyskała ona wyraźne wskazanie, że pokrzywdzona korespondencji powyższej sobie nie życzy, nadto korespondencja ta nie zawierała żadnych informacji istotnych z punktu widzenia toczącego się postępowania

upadłościowego, a jedynie wyrażała niezadowolenie oskarżonej z istniejącej sytuacji.

Sąd nie powziął też wątpliwości, że zachowanie oskarżonej wywołało w K. N. poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszyło jej prywatność, skoro kierowane do niej wiadomości zawierały ulitimum, wyznaczane przez oskarżoną terminy, jak też określenia wulgarne, w końcu zaś sam fakt ich wysyłania pomimo wyraźnego żądania zaprzestania powyższego wskazuje na ignorowanie woli pokrzywdzonej i nieugiętość w postępowaniu oskarżonej, co zdaniem Sądu samo przez się uzasadnia zarówno poczucie zagrożenia, jak i poczucie naruszenia prywatności.

Jednocześnie Sąd uznał, że działania przestępczego w rozumieniu art. 190a §1 kk nie stanowiło wysyłanie przez oskarżoną korespondencji, której odbiorcą nie była K. N., choćby w/wymienionej pisma te dotyczyły.

Zgodnie z treścią art. 216 §1 kk kto znieważa inną osobę w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła, podlega grzywnie

albo karze ograniczenia wolności.

Przedmiotem ochrony art. 216 §1 kk jest godność każdej osoby fizycznej, bez względu na jej płeć, wiek, status społeczny czy pochodzenie. Zniewagę stanowią wypowiedzi godzące w godność danej osoby, obelżywe lub ośmieszające, niedające się zracjonalizować. Ze względu na to, że zniewaga godzi w poczucie własnej wartości danej osoby, znieważenie – inaczej niż zniesławienie – może nastąpić także wtedy, gdy odbiorcą wypowiedzi o treści naruszającej cześć jest wyłącznie ta osoba (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dn. 26.02.2018r. o sygn. VI ACa 1576/16, LEX nr 2578915). Znieważenie może być dokonane słowem, pismem, drukiem, wizerunkiem (np. karykaturą), a nawet gestem. O tym, czy zachowanie miało charakter znieważający, decydują dominujące w społeczeństwie oceny i normy obyczajowe, a nie subiektywne przekonanie osoby rzekomo znieważonej (vide uchwała Sądu Najwyższego z dn. 5.06.2012r. o sygn. SNO 26/12, LEX nr 1231618). W doktrynie przeważa pogląd, że czyn z art. 216 §1 kk ma charakter formalny i może zostać popełniony w obu formach

zamiaru. Podkreśla się, że dla dokonania tegoż przestępstwa nie jest konieczny żaden konkretny skutek, a w szczególności, by adresat znieważającej wypowiedzi poczuł się dotknięty lub by znieważające w treści pismo do niego dotarło. W języku polskim termin „znieważać” oznacza „ubliżać komuś, lżyć, obrażać kogoś”. Należy przyjąć, że chodzi o rozmaitego rodzaju zachowania, których wspólną cechą jest to, że wyrażają pogardę dla godności drugiego człowieka, przy czym obojętne są użyte przez sprawcę tegoż przestępstwa środki wyrazu.

W piśmiennictwie wskazuje się, że różnicą pomiędzy zniesławieniem z art. 212 kk a zniewagą z art. 216 kk jest to, że w pierwszym przypadku chodzi o postawienie zarzutu zracjonalizowanego, dotyczącego postępowania lub właściwości pokrzywdzonego, które mogą go poniżyć w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, przy zniewadze zaś chodzi o zarzut obelżywy lub ośmieszający, postawiony w formie niezracjonalizowanej. Podobnie kryterium tego

rozdzielenia jest sprawdzalność użytego zarzutu lub określenia. Jeśli jest ono sprawdzalne, stanowi pomówienie, jeśli jest zaś ono niesprawdzalne, stanowi zniewagę. W judykaturze wskazuje się jednak, że w zupełnie takich samych wyrażeniach może raz tkwić zniesławienie, a w innym wypadku tylko obelga. W wystosowaniu do kogoś słów: „złodziej” itp. może, zależnie od okoliczności i zamiaru, tkwić bądź wprost tylko obelga („Ty złodzieju”), bądź zniesławienie („jest to złodziej”), bo w pierwszym razie mamy tu do czynienia tylko z obelżywym epitetem, w drugim zaś – wręcz z przypisaniem oskarżonemu czynów występnych, gdyż złodziejem jest „kto dopuszcza się kradzieży” (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 09.10.1931r. o sygn. I K 886/31, RPiE 1932/1 oraz Mozgawa M., Komentarz, Lex/el 2019).

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że określenia, zawarte w wiadomościach email, wysłanych przez oskarżoną do sędziego Moniki Mysiakowskiej-Chojna, stanowią określenia znieważające. Sąd nie powziął też wątpliwości, że zamiarem oskarżonej było, żeby wiadomości te do adresata

<p>dotarły, skoro wysłała je ona na służbowy adres email pokrzywdzonej.</p> <p>Jednocześnie Sąd opowiedział się przeciwko uznaniu czynu tego za czyn z art. 226 §1 kk, albowiem znieważenie nie nastąpiło „podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych” przez pokrzywdzoną.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z			

poddaniem sprawcy próbie		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
I, II	<p>Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości obu czynów, zarzuconych oskarżonej, jak i stopień jej winy, jako znaczny. Sąd miał na uwadze, że zarzuconych jej czynów oskarżona dopuściła się wobec osób, wykonujących obowiązki służbowe w związku z toczącym się wobec oskarżonej postępowaniem upadłościowym, a tym samym obowiązki nałożone na pokrzywdzone przez ustawodawcę i znajdujące umocowanie wprost w obowiązujących przepisach. W ocenie Sądu motywacja oskarżonej sprowadzała się wyłącznie do wyrażenia własnego negatywnego stosunku do pokrzywdzonych, to zaś poprzez przekroczenie dopuszczalnych ram krytyki, względnie działań przewidzianych prawem jako środki odwoławcze, przysługujące upadłemu. Podobnie Sąd miał na uwadze, że oskarżona miała każdorazowo pełną możliwość od zamiaru popełnienia przestępstwa odstąpić, czego nie uczyniła.</p> <p>Znaczny stopień winy i każdorazowo znaczny stopień społecznej</p>	

szkodliwości czynu Sąd uznał za okoliczności obciążające oskarżoną.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał, że działanie oskarżonej nie spowodowało długotrwałego urazu w psychice pokrzywdzonych; podobnie za okoliczność taką Sąd przyjął dotychczasową niekaralność oskarżonej.

Całość powołanych powyżej okoliczności obciążających skłoniła Sąd do uznania, że oskarżonej winna każdorazowo zostać wymierzona kara znacznie powyżej dolnego progu ustawowego zagrożenia. Jednocześnie jednak powołane powyżej okoliczności łagodzące skłoniły Sąd do przyjęcia, iż dla osiągnięcia celów stawianych wymiarowi kary wystarczające będzie orzeczenie wobec oskarżonej kary ograniczenia wolności - wobec ogłoszenia upadłości oskarżonej Sąd za niecelowe uznał orzeczenie kary grzywny. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że w dacie działania oskarżonej obowiązywał przepis art. 37a kk w brzmieniu sprzed dn. 24.06.2020r., które to brzmienie Sąd uznał za względniejsze. W konsekwencji Sąd uznał, że oskarżonej winna zostać wymierzona za czyn z art. 190a §1 kk kara 1 roku ograniczenia wolności,

połączona z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w skali miesiąca, zaś za czyn z art. 216 §1 kk – kara 8 miesięcy ograniczenia wolności, połączona z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w skali miesiąca. Sąd uznał, że wskazany powyżej każdorazowo wymiar kary z jednej strony będzie dla oskarżonej realnie odczuwalny, a tym samym uświadomi oskarżonej, że przypisane jej czyny spotkały się z wymiernym potępieniem ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając w ten sposób wobec oskarżonej cele wychowawcze i zapobiegawcze, a w efekcie powstrzyma oskarżoną od naruszenia prawa w przyszłości, z drugiej zaś strony nie przekroczy stopnia zawinienia oskarżonej i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów. Sąd stanął też na stanowisku, że orzeczona każdorazowo w powyższym wymiarze kara będzie stanowiła również czytelny sygnał dla innych potencjalnych sprawców przestępstw, że działania sprzeczne z prawem pozostają nieopłacalne i każdorazowo spotkają się z wymierną reakcją

	<p>ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając tym samym cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji ogólnej i wpływając na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.</p>	
III	<p>Rozstrzygając o wymiarze kary łącznej Sąd miał na uwadze, że o ile na wymiar kary łącznej nie ma już wpływu stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, o tyle jednak wymierzając karę łączną Sąd musi każdorazowo uwzględnić potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, także orzeczona jako kara łączna, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że oskarżonej winna zostać wymierzona kara łączna 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, połączona z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w skali miesiąca. Kara ta w ocenie Sądu czyni zadość względom tak prewencji indywidualnej, jak i generalnej, oparta zaś została o preferowaną w doktrynie i orzecznictwie</p>	

	zasadę wymiaru kary łącznej, tj. zasadę asperacji.		
II	Kierując się potrzebą osiągnięcia wobec oskarżonej względów wychowawczych i zapobiegawczych, Sąd nałożył na oskarżoną obowiązek uiszczenia nawiązki w kwocie 500 PLN na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża. Sąd uznał, że kwota powyższa będzie dla oskarżonej z jednej strony wymiennie dolegliwa, z drugiej zaś nie przekroczy jej możliwości zarobkowych, nawet przy uwzględnieniu ogłoszonej upadłości.		
5.	<i>1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</i>		
		Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<i>1.6. inne zagadnienia</i>			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia			

takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	<p>Wobec nałożenia na oskarżoną obowiązku uiszczenia nawiązki Sąd zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że zwolnienie dotyczy tylko i wyłącznie kosztów sądowych, poza zakresem których pozostają uzasadnione wydatki oskarżyciela posiłkowego, w szczególności z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika z wyboru, albowiem wydatki stron nie są ponoszone na rzecz organów prowadzących postępowanie karne, a są własnymi ich kosztami, koniecznymi do realizacji przypadających im funkcji procesowych. Zwolnienie zatem oskarżonego przez sąd od ponoszenia kosztów sądowych nie uwalnia go jednocześnie od konieczności wyrównania oskarżycielowi posiłkowemu poniesionych przez niego uzasadnionych wydatków w sprawie (vide postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dn.10.08.2016r. o sygn.</p>	

	II AKz 391/16, LEX nr 2242199).
6. 1Podpis	